

AASTAST 1925

HUGO TREFFNERI GUMNAASIUM

DETSEMBER 2015

MILANG

RÄÄKIMINE HÖBE, VAIKIMINE KULD

Need viimased poolteist aastat, mil olen olnud Miilangu peatoimetaja, olen õpinud vast elult rohkem, kui oleksin eal osanud oodata. Siinkohal ma ei mõtle suhtlemisoskust või juhtimisoskusi. Kõige keerulisem aspekt koolilehe toimetamise juures on ikka teemade valik. Ma oletan, et Te kõik ootate huvitavat, harivat, humoorikat lehte ja mis seal salata, eks igaüks loodab lehest iseend leida.

Miilangu sisu on nagu mingisugusel pioneerilehel. Mõtlesin, et Miilangus saan kirjutada sellest, millest tahan. Minu arvates võiks sellest kirjutada - milline skandaal (!).

Olgem ausad, igal koolil on musta pesu, mida pesta. Ka meie omas koolis on koolilehe toimetajate privileegiks on see, et igasugused saladused ja intriigid jõuavad tihtipeale esmalt meie, "ajakirjanike" kõrvu. Tihtipeale leiame end mõttelt, et juhtkonnale ei meeldiks, kui me säärase loo avaldaks. Aga asi ei olegi alati lugedes. On ka lihtsalt laused või sõnu, mida parema meelega lehes ei avaldata - me ei tohi ja ei TAHA õhtutada oma kaasõpilasi millelegi, mis pole kooliseinte vahel sobilik. Näiteks ei propageeri me koolist puudumist ega muud säärast. Iseenesestmõistetav, eks? Nõustun.

Mäletan, et kui olin ise veel 10. klassis, siis tundsin, kuidas tahaks kirjutada asjadest, millest terve kool näib vaikivat. Jõudnud 12. klassi, tajun, teen ja näen koolilehte ja selle valmimist hoopis teise nurga alt. Vahetevahel tuleb ka kisa Miilangu väikeses peres vaigistada, sest kord tundub ühele Miilang nagu pioneerileht ja teisele näib, et skandaalidest jääb puudus. Samas ei saagi kõigile alati meeldida. Milles aga olen kindel, on see, et mitte kellelegi ei meeldi, kui temast halvasti kirjutatakse/räägitakse/arvatakse. Minule igatahes mitte. Usun, et ühel päeval lahenevad asjad iseenesest ning kui juhtub, et ei lahene, siis milleks ilmaasjata energiat raisata, ju siis polegi vaja surkida. Pean tõdema, et õnneks või kahjuks on need kolm aastat siin koolis üsna rahulikult möödunud. Ja võib-olla seepärast ongi parem, kui mõned asjad jäävad elus ütlemata. Samas kumab mul kuklas õpetaja Helgi Teringu eelmine aasta kirjanduse tund, kus ta õhutas meil elus kasvõi korra protestida, sest millal siis veel, kui mitte noorena!

Õeldud, tehtud - need on olnud minu dilemmad enne iga Miilangu trükki. Nüüd ehk mõistate mind. Nüüd ehk mõistate seda, mida käes hoiate. Mõtted, laused ja valikud - see kõik on üks (pagana) raske töö, aga ma olen selle tööga väga rahul ja loodan, et hindate nii minu kui ka tulevaste põlvete pingutusi.

PEATOIMETAJA TIINA TUBLI

„ISTU, VIIS“

Kõigile neile, kel ei olnud põhjust käia kordagi õnnetonnis.

„ISTU, KAKS“

Noormeestele, kes mürgeldasid garderoobis ja lõhkusid teiste kapid ära.

Kristi Luha
JUHENDAJA

Eneli Maranik
Käeletoimetaja
Kriitel Zimmer
Johanna Adojaan

Jürgen Laks
Küljendus
Kelin Kuznetsova

TOIMETUS
Saimi Kortelainen
Triin Mirjam Tark
Johanna Adojaan
Mathias Tiidelepp
Kristel Zimmer
Karel Viosast
Elo Maria Pauman
Kersti Joala
Kristel Serg
Brenda Tarn
Robert Varik
Kersti Joala

KATRINA KÜLM on 1997. aasta väljalase, kes suudab korraga ära juua vähemalt liitri sidruniga teed. Külmaks ei jäta teda ka kesköised spontaansed söömaajad ning põneva ajalooga puumajad.

KRISTIN REINO on pisike humanitaarnei, kes armastab mõnusat muusikat ja häid inimesi enda ümber. Vallutab oma armsa olekuga kõikide õpilaste ja õpetajate südamed. Araknofoobikust perfektsionist, kelle käeketist leiab alati mõne õuna.

ANASTASIA NÖMMIK on südames reaalsus, aga suunas ja tegudes humanitaar. Ausa ja otsekohese ütlamisega nei, kes armastab väga lugemist.

SANDRA VÖASTE on energiline ja elurõõmus, armastab lobiseda ja jutu sees tihti sarkastilisi nalju visata. Suurim rõõm on mööda saata võimalikult palju selliseid päevi, mille jooksul ei ole tal sekundikski aega niisama maha istuda.

LI MERILA on veidralt aktiivne humm, kes on kahe jalaga tantsupõrandal. Ta teeb liiga palju nalja, mis on väheste jaoks arusaadavad. Ta armastab ägedaid inimloomi, jazzi ja vaidlemist.

ANETTE JAANI on avatud ja rõõmsameelne, kuid kohati suudab olla ka väga kriitilise pilguga. Talle meeldib mõelda teisiti ja olla omanäoline, leida uusi sõpru ja süüa lõpmatuseni šokolaadijätist.

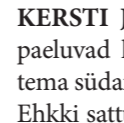
ANNA MARIE PAABUMETS on rõõmsameelne plikaplökat, kes üritab kõiges näha midagi positiivset. Meeldib kirjutada jutukesi ning neid illustreerida.

EVA LIISA BENDER on nei, kes püüab päiksekiiri ja jookseb seiklustel sabas. Hüütakse mind Eevaks.

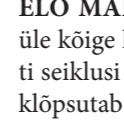
TRIIN MIRJAM TARK on äsja suurlinna kolunud nei, keda tundma õppides saavad päeva lahutamatuks osadeks tabavad naljad ja ennastunustav jutuvada. Ei anna alla enne, kui on tulemusena rahul, kuigi kohusetundliku, aga laisa perfektsionistina valmivad ta meistriteosed tavaliselt viimasel minutil.

KERSTI JOALA on suurte mõtetega tüdruk, keda paeluvad loogilised seosed. Selle kõrval on leidnud tema südames koha ka joonistamine ja kirjutamine. Ehkki sattus realsuunda, tunneb ta, et on osake kõigest, kuid ei kuulu kusagile.

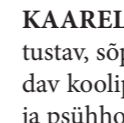
HANNA MARRANDile meeldivad uued avastused, antropoloogilised vaatlused ja tähistavaas. Harmooniat ootamatustes, rõõme argipäevas ja õnnelikke kokkusattumusi armastab ta ka.

ELO MARIA PAUMAN on hingelt väike kutsikas, üle kõige hindab oma kodu ja sõpru, kuid otsib alati seiklusi ja kannab endas tugevat reisipisikut. Tihti klõpsutab fotokat, loeb raamatuid, kuulab või teeb muusikat. Teesõltlane ja juustueksperit.

LAURA JÕGAR on reaalklassi õpilane, kes on huvitatud eesti keelest ja kirjandusest. Ta on tavaliselt rõõmsameelne ja julge ning ei taha olla osake hallist massist. Ei anna oma eesmärkide täitmisel kergesti alla ja naudib võimalust teha kellelegi head.

KAAREL VILJASTE on spontaanseid seiklusi väärtustav, sõpru armastav, mõistust ja mõistlikkust hindav koolipoiss, kellele meeldib sukelduda filosoofia- ja psühholoogiaavarustesse.

SOOVID TUNDMA ÕPPIDA UNISTUSTE AMETIT? TÖÖVARJUPÄEV!

Igal ühel oma huvid: Eva Johanna, Robert ja Matthias jäid kindlasti päevaga rahule.

Töövarjupäev. Enamik meist on sellisest asjast ilmselt kuulnud. Paljud ka teavad, et 19. novembril oli

12. klasside õpilastel võimalus kellegi tööd varjutada. Otsi ainult inimest, lepi aeg kokku ja ongi võimalus

tundma õppida enda unistuste ametit! Ma ei oska küll kõigi eest rääkida, kuid nii palju, kui kuulsin, olid

MATTHIAS TIIDELEPP

emotsioonid positiivsed. Küsisime ka ühe töövarjupäeva koordinaatori Triin Ulsti käest kommentaari ja tema ütles nii: "Läks hästi, peaaegu kõik osalesid. Koolis oli sel päeval vaid 25 õpilast! Veidike probleeme oli ainult tagasiside lehtede täitmisega, tundus, et see oli kõige raskem osa. Päris kõik ei ole vist siiani ära toonud." Endalegi jäi väga hea tunne, sest sain teadmise: varjutatud amet ongi tulevikuks see õige!

NOORED INIMTEADUSTE EMBUSES

KAAREL VILJASTE

13. novembril, jahedal varahommikul kell 7:31 pigistas posu treffneriste end pisikesse bussi ning valmistus sõitma Pärnusse, et võtta osa juba neljateistkümnendast KoKoKost e Kolme Kooli Kohtumisest.

Kuna sel aastal oli ürituse teema Ladina-Ameerika, kummitasid kõiki rütmikad hispaaniakeelsed viisid ning segi läksid inkade kultuur maiade ja olmeekide kombed asteekidega kommetega. Kõik olid heitluseks valmis - tuli vaid alistada Pärnu Sütevaka Gümnaasiumi ja Tallinna 21. kooli õpilased,

et seista mõnekümne tunni möödudes poodiumi kõrgeimal kohal.

VÕITLUS SIIN, VÕISTLUS SEAL
Vahetult pärast avaaktust lasti õpilased tegudele: kes säravate ajalooalaste teadmistega ülesandeid lahendada, kes loova kunstilise kirega maalima. Hiljem said kuueliikmselised võistkonnad (igast koolist 2 õpilast - toim.) osa võtta mälumängust. Vaimse pingutuse kõrval võeti mõõtu ka spordis, nimelt mullijalgpallis. Mängud möödusid tasavägiselt ning pärast kümnekordset pehmet kukkumist oli keel vestil, nalja sai aga oi kui

Päeval töö, õhtul lõbu: rõõmu kõrvaletadeni.

palju! Päeva õhtusse veeres algas aeg muusikalisteks etteasteteks. Kõlasid lood Juanese repertuaarist Guanatanamera meloodiateni. Õise vabaprogrammi löid kõik õpilased endale ise. Kes avastas Pärnu õist vanalinna, kes valis koolimajas sündantsulatava kitarrimängu kuulamise ning uute sõpradega suhtlemise.

LÄBI TA SAIGI
Bussis, tagasi kodu poole loksudes tundsi mõnusat rammestust ning mees mõlkusid soojad mälestused - olime kogenud midagi väga-väga head. Lõpu de lõpuks ei ole KoKoKo-oluline, kes ainevõistlustel võitis, vaid kehtib kulunud ütlus - tähtis pole võit, vaid osavõtt.

KUI KOKKU SAID EESTLASED, SAKSLASED JA BELGLASED

BRENDA TARN

23.-29. oktoobrini võõrustasid meie kooli õpilased Erasmus+ T.E.A.M. projektis osa-

levaid noori Belgiast ja Saksamaalt. Sel korral keskenduti migratsiooniteemale ning sellega kaasnevatele probleemidele ühiskonnas.

Esimesed kaks päeva anti noortele sisseelamiseks ning Eesti eluga tutvumiseks. Projekti eelõhtul käidi koos majutajate ning teiste treffneristidest projektisosalejatega AH-HAA keskus ja loodi mõnus algus kogu nädalale. Projektitöö algas pühapäeval, mil jaguneti

gruppidesse ning võrreldi migratsiooni Eestis, Belgias ja Saksamaal. Samal ajal alustati ka projektitöödega.

Esmaspäeval toimus väljasõit Narva, kus külastati sealset kolledžit, tutvuti linna ja Narva linnusega. Päev lõppes väikese koolist kaasa pandud eine söömisega Sillamäel. Teisipäeva alustati varajase väljasõiduga Selli-Sillaotsa matkarajale, kus välismaalased said tutvuda imelise Eesti loodusega.

Väljasõidult tagasi jõudes ootas ees projektitööle pühendatud päev.

Kolmapäeval koguneti Vanemuise alumises parklas, kus projektiteemaga tegelemiseks siirduti Võrru ning Erasmus+ projektis osalejatega ühinesid ka Sillamäe noored koos oma treffneristidest majutajatega. Alustuseks külastati Koidula piiripunkti, kus piirivalvurid tutvustasid oma ametit ning kohustusi. Põhiline osa päevast kulus Võru

Gümnaasiumis migratsiooniteemalistele aruteludele. Päeva lõpetas õhtusöök Püssirohukeldris.

Neljapäeva hommikul oli veel veidi aega lihvida oma projektitööd ning siis järgnes valmis produktide esitlemine tervele projektitiimile. Eesti, Belgia ja Saksamaa noorte koostöös valmisid projekti jooksul kaks migratsioo-

niteemalist digilugu ja laulu, lauamäng, näidend ning fotonäitus. Neljapäeval lõunal kogunes projektimeeskond aatriumisse, et jätta hüvasti sakslastega ning reede hommikul saadeti bussile ka belglased. Uusi sõpru Belgiast saavad treffneristid külastada juba märtsis ning vastukülaskäik Saksamaale leiab aset mais.

Erasmusgrupp: paus pildistamiseks.

UUED NINAMEHED (JA -NAISED!) ÕPILASKOGUS!

NELE MARIE TIIDELEPP

Novembris sai Hugo Treffneri gümnaasiumi õpilaskogu enda eesotsa uued näod. Anna-Lisa Aavik (esimene naispresident üle 7 aasta!) ja Raul Markus Vaiksoo võtavad nüüdsest Kristo Pulleritsu ja Markus Kuslapi töö üle.

Anna-Lisa räägib, et kandideerimine oli üsna spontaanne. „Kristo ja Markus ise soovitasid ning kaalusin kõik plussid ja miinused hoolikalt läbi ja lõpuks otsustasingi kandideerida. Olin eelmises koolis väga kaua õpilasesinduses, olen korraldanud jõulupidusid ja erinevaid nõ vahetunni kohvikuid, lisaks on mul kogemus kooli ajalehe toimetuses. Alguses oli üsna hirmus tunne, sest ei osanud võitu oodata, kuid paari

tunni pärast olin õnnelik, et just mind valiti.” Vastsel õpilaskogu presidendil on väike hirm siiani sees, sest eelkäjad olid oma ametis tublid ning neil Raul-Markusega on ees üsna suured kingad, kuhu ennast mahutada. “Sellegipoolest anname endast parima, et Treffneri heaolu oleks jätkusuutlik ning õpilastel oleks meie

koolis hea õppida.” Kristo ja Markus sõnul on nende viimaseks ja suurimaks tulemuseks uus põhikiri ja uus õpilasesinduse kontseptsioon, mille alusel kuulub sellest õppeaastast õpilaskokku 15 klassi esindajat lisaks esimehele, aseesimehele ning protokollijale. Sellisel viisil on kõikide Treffneri klasside esindatus

igal õpilaskogu koosolekul tagatud. Endised eestvedajad Kristo ja Markus soovivad, et uus esimees ja -naine nende rolle väärikalt edasi kannaksid ja vajadusel enda äranägemise järgi täiendaksid.

Ka Miilang soovib uuele õpilaskogu esinaisele edu ja kordaminekuid!

Õnnelikud vastvalitud eelkäijatega: (vasakult) protokollija Mari-Lind Reemann, ÕK aseesimees Raul-Markus Vaiksoo, ÕK esimees Anna-Lisa Aavik, endine aseesimees Markus Kuslap, endine esimees Kristo Pullerits

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUM VS CYPRESS LAKE HIGH SCHOOL

MARIANN VÖHMAR

Treffnerit armastatakse tihti võrrelda teiste Eestimaa koolidega, kuid mis ilmneb, kui kaalukausile panna hoopis üks tavaline USA keskkool? Jutt käib Cypress Lake High Schoolist (CLHS), kohast, kus ma vahetusaastal õppisin. Kuna CLHS asub Floridas, kasvavad kooli hoovis ning ümbruses palmid ja mitmed teised troopilised taimed. Üllataval kombel võib neid leida ka Treffneri korridoridest. Vähemalt üks sarnasus on seega olemas, kuid erinevusi on korraldades rohkem.

Võrrelda saaks paljut, kasvõi kooliaasta ülesehitust ja ai- nekava, kuid märksa huvitavamad on väikesed nüansid igapäevases koolielus.

LOODUS KUTSUB?

Kui HTGs tekib tunni ajal vältimatu vajadus tualetti külastada, siis tõused diskreetselt püsti ja lähed. Tõsi, liiga tihti ei maksa seda ilmselt teha, aga igal juhul pole see midagi, mille üle üks treffnerist tavaliselt oma niigi vaevatud pead veel rohkem vaevaks. CLHSis tuleb õpilasel läbida aga terve kadalipp, enn, kui ta klassist

välja saab. Päevikus on olemas tabel, kuhu tuleb märkida üles iga kord, kui tunni ajal klassiruumist eemal viibid. Esimese asjana pead sinna kirjutama, mis kuupäeval ja kellajal ruumist lahkud, kuhu lähed ja seejärel küsima õpetaja volitust lahkumiseks ehk allkirja. Järgmine peatus on paberileht klassi ukse kõrval, kuhu pead jällegi üles märkima kuupäeva, kellaja, sihtkoha ja oma nime. Seejärel võid lõpuks koos päevikuga klassist lahkuda ning kui keegi peaks koridoris veel aru pärima, kas tohid üldse tunnist esitada selle väikeste allkirja, mille õpetaja oma noomituste saatel sinna tabelisse kirjutas. Tagasi pead ilm-

tunni ajal. Tavaliselt üritab korrapidajaks olev õpetaja kõiki poolnõrkenud noori ruttu edasi suunata, et asi kiiremini toimiks. Istud sinna, kuhu tahad, kugistad prae alla ja lahkud. Lõuna Cypress Lake High Schoolis on aga kord sootuks teistsugune, sest korraga sööb 1/3 õpilastest ja ülejäänud on endiselt tunnis. Pärast toimub vahetus ja siis veel üks kord samamoodi. Sööklassi sisse astudes tuleb minna otse oma laua juurde, kus sina ja su sõbrad (ehk squad) iga kord istute ja parem oleks, et keegi teine seal ees pole (õnneks seda väga tihti siiski ei juhtu, sest kõik teavad, kus nende laud ja koht on). Seejärel lähevad osad õpilased 2-dollarilisega

pähklivõi ja viinamarjamoo- siga võileib, tavaline võileib või Fruit Snacks ehk kummikommid, kuhu on lisatud C-vitamiini. Sööd ära, räägid juttu ja ootad vahetunni lõpu, sest enne ei tohi sööklasi väljuda ja kooli peale konda minna. Lõuna ajal koolimajast lahkumine, nagu seda teevad treffneristid, kes oma söögipoolise Kohvipausist või mini-Rimist mu- retsevad, pole mitte mingil juhul lubatud. Lõunapausi lõpetab sööklas korda pida- va õpetaja teade ruuporisse, et on aeg tundi naasta.

Suurt pilti vaadates võib nende kahe näite põhjal järeldada, et treffneristil on palju rohkem vabadust oma otsuste langetamisel kui

	HTG	CLHS
Kooli asutamine:	1883	1963
Tundide arv päevas:	4 või 5	4
Tundide algus:	8.00 või 8.05	7.05
Tundide pikkus:	75 minutit	84 minutit
Vahetunni pikkus:	tavavahetund: 5/10 min söögivahetund: 30 min	tavavahetund: 6 min söögivahetund: 28 min
Tundide lõpp:	14.15 või 15.40	alati 13.35
Õpilaste arv:	umbes 550	umbes 1500

selgelt tulema võimalikult ruttu ja märkima ka kellaja, millal klassi uksest taas sisse astusid. Tundub lihtne ja loogiline, kas pole?

SÖÖGIVAHETUNNID

Kõik suudavad ilmselt ette kujutada Treffneri sööklat kell 10.45, kui näljased õpilased seisavad järjekorras, talongid näpus ning kaevavad tühja kõhu üle, kusjuures pooled neist peaksid seal olema alles järgmise vahe-

toidujärjekorda ja naasevad seal ühekordse vahtplastist kandikuga, mille peal on pitsa, burger või pasta ja tasakaalustuseks mõnikord ka spinatilehed ja õun. Kartulit ei anta kunagi. Ülejäänud võtavad välja oma lunchboxi, kus on sees hommikul kodus valmis pandud snäkid. Kaasatoodud lõunast võib tavaliselt leida kas ühe või mitu järgnevatest: puuvili, jogurt, batoonike, väike pakk krõpse, PB&J ehk maa-

ühel keskmisel ameerika noorel. Samas on HTG õpilane ka piisavalt täiskasvanulik, et seda vabadust oskuslikult kasutada. Nii Hugo Treffneri Gümnaasium kui ka Cypress Lake High School töötavad mõlemad selle nimel, et kasvatada oma õpilasest vastutustundlikud inimesed, otsustagu siis igaüks ise, kumma kooli meetodid talle mõistlikumad tunduvad.

TRIIN MIRJAM TARK

On hommik. Kell on kohe kaheksa saamas ning mööda Rüütli tänavat tõttavad noored kiirel sammul vana ja väerika maja poole. Esmapäeval ei paista selles hoones midagi erilist olevat, kuid mulje võib olla petlik, vähemalt nii oli see minu jaoks.

Esimest korda Treffnerisse sisse astudes lummas mind ajaloolise maja hubane sisemus ning just sel hetkel tundsin ma, et siia kooli pean ma tagasi tulema. Nüüd olen ma jalutanud hommikuti Munga tänavale juba rohkem kui kolm kuud ja tänaseks on Treffnerist saanud mulle midagi enam kui lihtsalt kool - see on mu teine kodu. Aatriumist on saanud mõnusaim koht puhkamiseks, ma olen kolanud keldris ja pistnud suures avastamistuhinas nina isegi kööki. Kuid koduseks ei muuda seda paika ainult neli seina ja uks, vaid ümbritsevad suurepäraseid inimesed.

VÄRVIKIREV MASS

Treffneri korridorides jalutades võib kohata väga erineva tausta, tulevikuvisiooni ja ootustega inimesi. Igaüks neist on omanäoline, kuid üheskoos moodustavad nad hiiglama vahva koolipere. Treffneristide juures olen ma täheldanud hoolivust, viisakust, head

REBASE PIHTIMUSED: MIKS MULLE MEELDIB TREFFNERIS?

huumorisoont ning tohutu teadmistepagasit. Mitteid kordi olen ma midagi põnevat rääkides tabanud end mõttelt, et mul puudub igasugune vajadus selgitada teema täpsemaid tagamaid, sest kuulajad on kõigest

KRUTSKITE ABIL ÜHTSEMAKS

Esimene periood Treffneris möödus minu jaoks kiiresti ja valutult. Uue linna ning uue kooliga harjumine ei võtnud eriti kaua aega, üle elatud sai ka rebaste ristimine. Tagasi vaadates oli tegu ütlemata toreda üritusega ning, hoolimata järgmise päeva valusast kerest, teeksin seda iga kell uuesti. Ei ole olemas midagi klassi ühendavamalt, kui mööda Raekoja platsi käritamine või keset kõnniteed jenkantsimine. Ka õhtuseks rebaste tantsuks harjutamine ja julgustükkide pärast õpe-

IHUÜKSI TÄHTEDE POOLE
Teadmine, et ma olen tõepoolest täieõiguslik treffnerist, jõudis mulle kohale alles esimese perioodi lõpus. Võimalus õppida iga päev sellises meeldivas ja motiveeritud seltskonnas ning võimekate pedagoogide käe all. See võimalus ei avane kaugeltki mitte kõigile ning seda tuleks kõrgelt hinnata. Meeles tuleb aga pidada, et Treffnerist ei saa midagi, siin ainult pakutakse ja kõike tuleb ise võtta. Järjest enam olen ma märganud tegusaid ja loovaid vilistlasi, kes jõuavad enda ideedega Eesti mastaabis tippu ning meenutavad heldimusega kooliaastaid. Ma loodan siiralt, et gümnaasiumist saadud pagas viib iga treffneristi helgema tulevikuni. Moto „Treffner, ülikool, rikkaks“ võiks tiivustada kõrgelt lendama, kuid tähtsam on siiski leida enda kutsumus ning teha seda südamega.

“
Ma loodan siiralt, et gümnaasiumist saadud pagas viib iga treffneristi helgema tulevikuni.

“
Treffnerist on saanud mulle midagi enam kui lihtsalt kool - see on mu teine kodu.

juba teadlikud. Rikas vaimuvara on võrreldes eelmiste koolidega kindlasti veidi harjumatu, kuid teeb suhtlemise palju vabamaks. Veel meeldib mulle Treffneri juures turvalisus. Oma koti võib vabalt jätta aatriumis- se või sööklakoridori vedelema ning, mõne aja pärast tagasi tulles, on kogu selles sisalduv kraam alati alles. Siin kauem viibinutele võib turvalisus tunduda millegi loomuliku ja igapäevase- na, kuid see pole asi, mida saaks öelda kõikide koolide kohta.

tajate tõreduse osaks saamine liitis klassi. Kooli kaua- aegsed traditsioonid, nagu 1. septembri aktus Hugo Treffneri ausamba juures, muudavad koolis käimise meeldejäävaks ning omanäoliseks.

„JORH, MITUT LINNA SA IKKA NÄGID SEAL?“

SANDRA VÖSASTE

„Õppimine on sinu töö. Sinu vanemad ei reisi ka töö ajal.“ Tuttav võrdlus? Kui oled kunagi kooliskäimise ajast kuhugi kaugemale sõita plaaninud, siis ilmselt tead, milliste ebameeldivustega sellel teel kokku puutuda tuleb.

See artikkel ei puuduta treeninglaagreid ega rahvusvahelisi võistlusi, probleemne on hoopis puhkuseereisil käimine, millele pea iga kooli juhtkonna poolt üsna viltu vaadatakse. Põhjused selle taga on selged: gümnaasiumiõpilase koolipäevad on mahukad ning juba paaripäevane puudumine võib väidetavalt saatuslikuks saada. Siinkirjutajal on teada näiteid, kus õpilane on nädal aega reisi tõttu puudunud, kuid perioodi puhaste viitega lõpetanud. Tegelikult on kõik lihtsalt kättevõtmise asi ning nagu allpool lahtikirjutatult leida võib, kaaluvad reisimisest tulenevad kasud üldjuhul üles koolitundides veedetud aja.

ÕPIME ELU, MITTE KOOLI JAOKS

Tänu väga pühendunud õpetajaile teab üks keskmine treffnerist kunstiajaloo tunduvalt rohkem kui ena-

mik temavanuseid. On lausa imetlusväärne, kuidas iga endast lugupidav treffnerist kasvõi une pealt dooria stiili jooniast eristada suudab. Ometi tekib küsimus, et milleks ma neid sambaid õpin, kui neid ise kunagi päriselt ei näe?

Isegi siis, kui väljasõit ei ole iseenesest kultuurilise sisuga, saab ka pere päikesereisil hea tahtmise juures enda kasuks pöörata – tuleb minna ja küsida Egiptuse tänavakaupmehelt, mida juba kultuuriline kasu lõigatud! Samamoodi on igast reisist võimalik teha suurepärase keelepraktika. Ühe humanitaarsuuna õpilase tagasihoidlike arvutuste järgi võrdub üks nädal keelekeskkonnas kahe perioodi keeleõppega koolis. Kui see vaid kuidagimoodi rahaliselt võimalik oleks, seisaksid keelereisid juba ammu riiklikus õppekavas tähtsal kohal.

KA ÕPETAJAD VÕIDAVAD Kui õpilasel on võimalus kuhugi välisriiki sõita, ei hakka tark õpetaja mitte keelama, vaid pöörab selle enda ja klassi kasuks. Eelmisel perioodil tegi ajalooringis esitluse 11.b klassi poiss Johannes Vallikivi. Teemaks oli reis neenetsite juurde, mille ta oli läbi teinud koos oma antropoloogist isaga. Jutt läks vähemalt poole tunni jagu üle aja ja ei tahtnud ka siis lõppeda, sest üks küsimus järgnes teisele, kõik kuulasid ammulisui. Jäi mulje, nagu oleks klassi ees seisja targem kõigist tol hetkel ruumis viibinud õpetajatestki. Seda suurepäraselt loengut ei oleks saanud toimuda, kui poleks olnud mõnenädalast koolist puudumist ning kuigi igaühe vanemate tööreisid ei saa

olla nii õpetliku sisuga, saab tuua ka tagasihoidlikumaid näiteid. Siinkirjutajagi viibis septembris nädalakese Berliinis, tegi tagasi tulles kohustusliku geograafia-tunni esitluse ning tunni lõpus ulatas õpetaja talle paberilehe, öeldes: „Palun kirjuta selle kunstnike linnaosa nimi, ehk jõuame õpetajate reisi ajal meiega seda vaatama.“ Ei jäänud muud üle, kui tõdeda, et õpilase kooliajal reisimisest tõusis mingi otsene kasu ka neile...

Jänes aga šampust ei joo ning kes juba kord rändamise kasulikkust mõistma hakkab, saab aru, et see on risk, mida tasub võtta.

MIKS IKKAGI KOOLIAJAL? Kõik ülal reisimise kasulikkuse kohta kirjutatu on küll õige, kuid siiski, miks ei saa oma ringirändamisi vaheaegadele sättida? Esimene, vägagi praktiline põhjus: raha. Kõik teavad, et koos

vaheajaga algavad alati ka lennupiletite ja puhkusepakettide hinnatõusud. Kui ütleme: „Reisige vaheajal!“, loome ebavõrdsed võimalused neile õpilastele, kelle pere eelarve on tagasihoidlikum. Põhimõtteliselt ütleme, et ainult jõukatel on sellise loosungi puhul õigus maailma näha. On aga veel teinegi, üsna varju jäänud põhjus. Kes on kordki mõnel kultuureisil kaasa teinud, teab, et üks õige muuseumimaratoni või linnaekskursiooni ületab oma mahukuselt keskmise koolipäeva. Isegi, kui kogu teekond ei ole kultuuriüritustega täidetud, väsitab teine keelekeskkond, võõra maa kombed ja teistsugused inimesed rohkem, kui esmapilgul tunduda võib. Seda kõike muidugi juhul, kui natukenegi teise riigi ellu ja kultuuri süveneda. Kui õpilane terve perioodi korralikult koolis käib, pingutab ning siis veel nädalase vaheaja ka kuskil reisil veedab, on ta uue perioodi alguseks üsna kurnatud. Kultuureisi tõstmise Vaheaja peale õppimisele just märgatavat kasu ei too.

REISIMINE POLE PATT! Maailmas ringi rändamine on niivõrd kasulik kuivõrd ka väsitav. Kool ei peaks suhtuma reisijatesse kui murelastesse, sest tegelikkuses on just nemad lisatöötajad, kes võiksid ehk isegi rohkem tunnustatud olla. Selge on see, et rännumeestel tuleb teha järele nii mõnigi kontrollitöö ning ühe reisi sobitamine on üks paras õnnemäng. Jänes aga šampust ei joo ning kes juba kord rändamise kasulikkust mõistma hakkab, saab aru, et see on risk, mida tasub võtta.

MIDA ARVAB MEIE PRESIDENT, HÄRRA ILVES?

MIKKO LEO SELG

Seoses tänavuse Miilangu arvamusega palusime koolist puudumisega seotud teemadel arvamust avaldada ka President Toomas Hendrik Ilvesel.

Teie õppisite ja saite hariduse Ameerika Ühendriikides. Kui meenutate natuke sealset koolisüsteemi ja distsipliini, siis kuidas suhtuti Teie koolis puudumistesse?

Sõbralik president Ilves: soovib, et oleks isegi Treffneris käinud.

Halvasti. Kui puudumiseks põhjust ei olnud, said selle päeva eest hindeks O. Ja kindlasti suheldi vanematega.

Mis põhjustel Teie oma kooliajal tundidest puudusite?

Ma ei puudunud. Ainult siis, kui olin haige. Ma ei teinud kunagi poppi. Olin korralik õpilane, kellele ei tulnud pähegi kooli mitte minna. See oli iseenesestmõistetav, et käid koolis, kui ei ole haige, mida ma ikka muud teinuks?

Milline on Teie seisukoht selles, et noored käivad peredega reisimas ja seda paraku ka vahel koolitundide arvelt?

Mul ei meeldi see. Või olgu, kui koolitöö on ette tehtud, siis võib mõnikord ka sellist reisimist korraldada. Aga

tõesti ainult siis, kui koolitöö on ette tehtud.

Kas kuidagi võib olla Teie arvates õigustatud see, et 7-päevase kultuureisiga õpib kordades rohkem kui näiteks kunstiajaloo tunnis?

Kui lapsevanem on kultuuriajaloolane, siis võibolla küll. Muidu ma ei usu seda.

Kui palju annab maailma nägemine enne ülikooli astumist või kutsevalimist õige otsuse tegemisele Teie arvates juurde?

See on täiesti individuaalne. Mina ei olnud enne ülikooli maailma eriti näinud, sest suvitati käisin tööl. Kui meie vennaga olime noored, polnud vanematel pikemaks reisimiseks raha.

Oli Teil juba kooli ajal siht silme ees, millega

soovite tulevikus tegeleda?

Jaa, aga ma ei teinud seda. Mõtlesin bioloogiale või loodusteadusele ning kuigi ülikoolis läksingi alguses õppima loodusteadust, siis lõpetasin eksperimentaalpsühholoogiaga. Tõsi, seda peeti samuti loodusteaduseks. Ent üldiselt ma ei arva, et inimene peabki tegema seda, mida kaks esimest aastat ülikoolis õpib, sest alles siis saad aru teaduse avarustest.

Enne lõpetust ei saa me üle ega ümber Euroopa hingelisest seisundist. Kuidas saab eestlasest vahetusõpilane või vahetusüliõpilane Pariisis toimunud terrorirünnaku varjus end Euroopas õppides turvaliselt tunda?

Ma ei tea. Minu poeg Luukas, kes töötab Brüsselis, istus nädal pärast [13. novembri] Pariisi terrorirünnakuid laupäeval ja pühapäeval kodus, sest kõigil Brüsseli elanikel soovitati mitte minna välja, tänavatele. Ma ei kutsu kedagi üldisele kartmisele või hirmu tundmisele, küll aga peab olema mõistlikult ettevaatlik.

Mis meenub Teile seoses meie armsa Hugo Treffneri Gümnaasiumiga?

Meenub, et Treffneris olles mõtlesin enda kooliajale tagasi: oo, oleksin mina selliste tingimustega ja nii korras koolis käinud, siis... see oleks uhke olnud.

Mida Te õpilastele jõuludeks sooviksite?

Aega ja mahti lugeda raamatuid, mitte istuda vidinates.

POISTEPORTS VÕI POISTEPORTS?

SAIMI KORTALINEN

Viimastel nädalatel on koolis levinud kuulds, et poisteportsu talongi nimi on teatud ringkonna jaoks diskrimineeriv. Otsustasime teha õpilaste seas uuringu, et välja selgitada, kas taoline nimi riivab tõepoolest nii kõvasti silma. Lasime vastajatel ka arvamust avaldada, milline oleks nende jaoks meelepärane ja tabav nimi. Vastajatel tuli valida etteantud 6 variandi seast üks või pakkuda ise mõni uus nimi. Kokku tuli 1746 vastust, mis jagunesid järgmiselt:

SUUR NÄLG, praeports, portsports, sportports, **TAVATOIT+**, mehine kaalikas, **Paras Amps, Munch**, Kalevipoja Pläust, **Söögitädi-on-helde**, Platoni pidusöök, **sans soupe**, ALPHAPORTS, Pakostaports, Külma Maa Pidusöök, **KÖHUTÄIDE**, **saksad-juurvilju-ei-söö**, **ambroosia**, Karulõuna, JUUSTUŠNITSLIT-EI-SAA ROOG, **viimne söömaeg**, **ÄRA-NÄKSI-MURU**, neidudele-üle-jõu, **Kapteni dinee et soiree**, TREFFNERI TUMMINE, kauem-keedetud-riisi ports, portsjon „Sünnipärane õigus“, **MAHLANE OBADUS**, Koolijütsi õhtuode, 'Murica lõuna, inimports, **Lyonessi kuldkaardiports**, Kolm Viinerit Kahe Asemel, **SÖÖ-KOOS-SÕBRAGA PORTS**, **Hüva ports**, feministide ports, **ME-GAEINE**, *Neegri unistus*, suur suutäis, lihaports, **ERKI BAUMANNI ERIROOG**, suurte toit, Makspakk, Savisaare jalg, **PAARIKOMBO**, *Kangelase lõuna*, ebatavatoit, Korralik Kütus, MEHERAMM, **Tõnissoni ports**, TARGEM-MEES-PEAB-ROHKEM-SÖÖMA, **Jürgen Jürgensoni tekklikoti ports**, Tüdrukuteports, *Žirinovski tuumaports*, HUNGRY-LIKE-THE-HULK PORTS, **liiga palju**, *kõvaports*, INIMENE-VAJAB-LIHA, kallim tavaports, toekas ports, MONSTERPORTS, Hugo ports, **ÜKS-KARTUL-ROHKEM**, Vägilase Eine, hunnik, ERKI NOOL, *pommiports*, **HÄPPI EINE**, Madruseports, Alliteratsiooniports, **Rootsi-moodi-metsa-poole**, Y-TALONG, *Böf-Alfa Romeo Strooganov*, **Boisteports**, NOA-JA-KAHVLIGA, *kamraadiports*, Hille sõbra ports, **PURTSAKAS**, taadiports, **KÖHUTÄITJA**

XL-PORTS
1.8%

TOPELTPORTS
2.7%

SUUR PORTS
3.6%

NÄLJASE LÕUNA
3.9%

POISTEPORTS
41.5%

HUNDIPOINTS
46.6%

380 MEETRIT AJALUGU MEIE SILME JA JALGE ALL

HANNA MARRANDI

Rüütli tänav ei vaja treffneristidele tutvustamist. Suurele osale meist on see igapäevane koolitee ja leidub neidki, kes seal oma reede õhtuid mööda saavad. Tartu tuiksoonel on igaühele midagi pakkuda. Kui palju me aga teame Rüütli tänava ajaloo? Mis asus sellel tänaseks rohkete söögi- ja meelelahutuskohtadega palistatud tänaval eelmissaajandi(te)l? Jaani kirikust on ilmselt olnud juttu kunstiajalootunnis, teame üht-teist ehk Spordimuuseumi majast ja loomulikult oleme kuulnud koolimaja saatusest. Kuid sellel 380-meetrisel teelõigul, mida tunneme Rüütli tänavana, on paiknenud palju muudki mainimist väärivat.

Aastal 1775. möllas Tartus suur tulekahju, mis sai alguse just Rüütli tänaval elanud matemaatikaprofessori kodusest õlleteost. Selle tõttu hävis suur osa senisest hoonestusest, mis põhjasõjast oli puutumata jäänud, ja tänava äärde hakati ehitama kivimaju. Enamik praegustest Rüütli tänavat ääristavatest majadest ongi pärit 18. sajandi lõpust või 19. sajandist. Sel ajal sai Rüütli tänav ka oma sirge telje. Koolihoonest diagonaalselt üle tänava leiame silmatorkavate nurgarõdude, sepi võrede ja paviljonitorniga hoone. Selles majas paiknes sada aastat pagariöököda.

Saiakeste küpsetamist alustas 1818. aastal Gottfried Blasius Schönrock, hiljem võttis pagariäri üle perekonna järeltulija Julius Frischmuth. Just viimane mees lasi 1894. aastal hoone historitsistlikus laadis ümber ehitada ning sedavõrd pidulikuna seisab see aadressil Rüütli 13 seniajani. Tegemist pole aga sugugi Rüütli tänava ainukesega pagariäri. Praeguse kohvik Creppi ukse kohal rippuv kringel annab tunnistust, et sellegi hoone endine otstarve on olnud samasugune. Seal asunud Univeri pagariöököda ukse kohal rippus vallatu kringel juba 1920. aastatel. 1990. aastatel leiti see hoone pööningult üles ja ennistati oma kohale. Rüütli tänava omapäraseimate uste tiitli annaks minna majale number 12, kus tänasel päeval on koha leidnud Krempli-nimeline söögikoht. Selles majas on samuti tegutsenud pagariöököda. Algselt linnakodaniku elamuks ehitatud maja on suures osas säilitanud 18. sajandi välisilme. Peenemalt saab seda nimetada ka „varaklassistsistlikuks stukdekkooriks“. Olgu nimetus milline tahes, kuid siniste raamide, vapimotiivide ja looklevate vanikutega kaunistatud portaalid mõjuvad helgelt ning jäävad silma ja meelde. Kahtlemata torkab silma kooli peauksest vasakule jääv erkroosa maja, mis on ajalooliselt kuulunud vabrikant Rathkele. 1880. aastatel on nii see hoone kui ülikooli kiriku rajaja Theodosius Harnackile kuulunud valkjasroheline fassaadiga naabermaja, mis kannab numbrit 23, ehitatud kahekorrukselise, kuid pärast II maailmasõda lisati sirge joonega kolmas korru. Praeguse Hotell Londoni

maja keldriruumides tegutses 1930. aastatel Kolme Koopa kohvik, mille lühend Ko-Ko-Ko treffneristidele küll hoopis teisi seoseid loob. Aastal 1937 on ajaleht Huvitav Žurnaal nimetatud söögikohta iseloomustanud koguni kohana, kus „vaimuaristokraadid õngitsesid kohvitassist inspiratsiooni jumalikkude sädet“. Seal korraldati nii doominomängu meistrivõistlusi, rahvuste muusika nädalat kui ka Noor-Eesti jõulupeod. Järgmise kümnendi algusaastatel sulges Ko-Ko-Ko oma ukse, kuid 2002 aastal avati need uuesti. Paraku vaid paariks aastaks. Samades ruumides on praeguste gümnaasistide vanemate tudengipõlves tegutsenud legendaarne õllekas Humal. Õllerestoranil on kohaga tugevad ajaloolised seosed: samal krundil paiknes 18. sajandi lõpus J. R. Schrammi õllefabrik. Tartu esimehe, kusjuures. Kõrvalasuva hoone vaateaknail näeme praegu Abakhani kangavabrikut, ent 1930. aastail asus seal hoopis koloniaalkauplus, kust võis osta kaugetest maadest pärit kaupa: teed, kohvi, riisi, suhkrut ja vürtse. 19. sajandil on ka see maja kuulunud õllemeistrile, kes tegi mitmeid ümberrehitisi ja ühendas ehitise kõrvalkrundiga. Tänapäeval meenutab seda perioodi hoone ajaloo keldrikorruksel asuv J. R. Schrammi Keller. Kuid 1890. aastast kuni 1922. aastani rentisid seal ruume Postimehe toimetuse ja trükikoda. Värvika saatusega on aadressil Rüütli 6 asuv hoone, mis paikneb Küttri ja Rüütli tänava nurgal. Varasemalt sõjaväe tarbeks kasutatud maja katuseosale rajati 1915. aastal midagi enneolematut: suur terasest ja klaasist

fotoateljee. Selle põhjus oli lihtne - piltnikud vajasid töötamiseks loomulikku valgust. 1930. aastatel asus majas Eduard Sellekese fotoateljee, kuid kaks kümnendit hiljem klaaskuubik lammutati. Täna on sellest näha vaid müürijupid katusel. Üle tee paikneb Treffneri-rahva poolt paljalt armastatud Kohvipausi maja, mille on lasknud ehitada nõobimeister J. B. Voigt kõigest kolm aastat pärast suurt tulekahju. Muuhulgas asus selles majas 1920. aastatel grammofone ja raadioid müünud kaubamaja „Teater ja Muusika“. Loomulikult on Rüütli tänaval tegutsenud palju teisi ärisid, olgu siinkohal märgitud näiteks (maskeraadi)kostüümilae-nutus, väljamaa postmarke müünud „Teadus“, Karl Wengerfeldti spetsiaalriideäri ja Ida Mälsoni šokoladi-kompvekiladu. Suur hulk Rüütli tänava ajaloolisest hoonestusest on teise maailmasõja käigus kannatada saanud ja seejärel rekonstrueeritud. Kuid Tartu ja miks mitte ka Treffneri vaim hõljab sellel tänaval endiselt. Küllap tahavad nemadki saada osa melust, mis Rüütli alati on kohal olnud. Ühendades endas vana ja uue, annab Rüütli tänav võimaluse saada ülevaate tänapäevasest Tartust, hingata sisse iidse Emajõe Ateena hõngu ja selle kõige kooslust imetleda. Viimast eriti praegusel jõuluajal, kui Rüütli tänav näitab meile iga päev oma säravaimat palet.

M.Siilvask, T.Kimmel „Jalutaja teejuht. Tartu I. Südalinn ja Toometagune“, <http://tartu.postimees.ee/403717/tartu-sudalinna-taitsid-aritanavad>, <https://register.muinan.ee/public.php?menuID=monument&action=view&id=6939>

VÄRVID, AJUD JA SVINGTANTS

AUTOR: KRISTEL SERG
PILDID: ELO MARIA PAUMAN

Mark Joel Tamm on üks paljudest Treffneri abiturientidest, kes on jäänud kolme aasta jooksul häbiväärselt nähtamatuks. Öeldakse ju, et mida vaiksem inimene, seda valjemad mõtted, ning Marki puhul peab see sajaprotsendiliselt paika.

Margi tee Treffnerisse algas Mart Reiniku gümnaasiumist, ta ise peab seda heaks rahulikuks stardiks. "Ma ei tundnud end kordagi Treffneris kuidagi üksikuna või kõrvalejätuna," meenutab

ta. "Kõik tundusid alguses väga targad, ka õpilased. Eks kümnes klass ole kõigile vahepeal raske, nii ka mulle. Hiljem läks aina kergemaks." Treffnerisse astumist peab Mark lausa niivõrd heaks otsuseks, et loetleb selle üles kolme parima asja hulgas kogu tema senises elus (kohe peale koera ja svingtantsu). Ja kuigi ta usub, et on nooremata päris palju vigu teinud, siis Treffnerisse astuks ta iga kell uuesti. Kui palun Margil nimetada oma lemmikõpetaja, siis ta naeratab ja küsib: "Kas ma võin korruste kaupa?" Täpselt seda ta teebki ning loeb ette peaaegu eranditeta kõik

õpetajad, peatudes pikemalt õpetaja Kristiina Pungal - "Ta on lausa erakordelt armas inimene."

MIS EDASI?

Mark tahab minna Aberdeeni ülikooli neuroteadust õppima. "Mulle meeldivad ajud," tunnistab ta. "Mind võluvad liikumine, värvid ja nähtused, mida veel seletada ei osata. Neuroteadus võtab selle kõik päris hästi kokku." Unistused on Margil suured, aga samas täiesti isetud. "Ma pole eriline juhitiüp, mulle meeldib, kui ma tean, mida tegema pean. Unistan sellest, et ühel päeval saaks inimese unenägusid filmi-

da nii, nagu inimene neid näeb. Suahiili keelt tahaks õppida ja Broadwayl käia. Süüa tahaks ka osata teha." Mark tunnistab, et valikute tegemine pole abiturientide lihtne. "Vahel on mul tahtmine see kõik pikalt saata ja lihtsalt tantsida." Eluterve suhtumine!

SVINGIGA

MASENDUSE VASTU

"Kümnes klass ei pruugi mõnikord olla just parim aasta su elus," tõdeb Mark. "Mõnedel inimestel on raske alguses sõpru leida või kohaneda. Uve Saar ütles kord, et kui kõigil oleks koer, siis ei teeks keegi enesetappu.

Ma olen temaga täiesti nõus. Veel tuleb kasuks, kui sul on mõni koolist eraldiseisev hobi, minul on selleks tantsimine." Svingtantsu juurde sattus Mark tänu ballile, aga oma osa oli selles ka saatusel. "Mulle meeldis juba enne tantsima hakkamist svingmuusika. Pärast balli hakkasin otsima trenne Tartus ja lisainfot svingi kohta. Leidsin viimaks endale sobiva trenni, aga täiesti usumatul kombel kadus nende info internetist enne, kui ma trennini jõudsin. Käisime klassiga kunstmuuseumis ja ma nägin seal plakati, mis reklaamis seda sama tantsutrenni, mille reklaam oli internetist kadunud. Võib öelda, et küllap siis saatus tahtis, et ma svingi hakkaks tantsima."

Intervjuu lõpuks mõtlen, et Mark on üks nendest inimestest, keda sa ei pruugi märgata aatriumist kiiruga läbi tormates, aga kes peidab endas ootamatult muhedat huumorimeelt ja rahulikku ellusuhtumist. "Ma arvan, et keegi ei saa olla õnnelik, kui teised tema ümber on õn-

netud," arvab Mark. "Raha ei ole elus tegelikult üldse tähtis, see tuleb ja läheb. Ma ei teagi tegelikult, mis jääb. Võib-olla õnn. Isegi tarkus pole nii oluline kui õnn, sest tarkuseta saab väga edukalt elada, aga õnnetult mitte." Tunnistan, et need sõnad panid mu mõtlema. Soovin Margile edu keskkooli lõpetamisel ja et ta leiaks enda jaoks selle, mis jääb.

PS: ainult pool aastat lõpetamiseni! Teie viimane võimalus lahedate abiturientidega tutvust teha :)

MARGI KÜMMET SOOVITUST PRAEGUSTELE KÜMNENDIKELE

1. Räägi õpetajatega. Kui põhikoolis oli õpetaja pigem lihtsalt tädi või onu klassi ees, siis Treffneris on õpetajad inimesed. Nendega saab rääkida. Liisa Tepp ütleb näiteks pidevalt, et "rääkige oma muredest, rõõmudest ja kõigest muust". Seda tasub vahepeal teha.
2. Pane tundides tähele, siis ei pea ennast kodus segaseks õppima.
3. Arvestuste nädalaks tasub hakata valmistuma enne viimast hetke. Kui õpid pidevalt ja ei lase asjadel kuhjuda, siis on sul põhimõtteliselt aastas viis lisavaheaega.
4. Klaveri mängimiseks on oma aeg ja koht ning need ei ole kohe kindlasti arvestuste nädal ja aatrium! Segab kõiki, kes parajasti kesken-duda püüavad.
5. Mõnikord tasub õppimisega piiri pidada. Pigem võtta asju rahulikult, kui õppida nii palju, et see sind ennast närvi ajab.
6. Aktustele ja muudele kooli üritustele tasub alati minna. Treffneri aktused ei tähenda kõigest tundidepikkust ülikonnas higistamist, seal näeb alati midagi uut ja põnevat.
7. Enne kaheteistkümnendat on hea proovida igasuguseid erinevaid erialasid ning käia ettevõtete avatud uste päevadel ning töövarjuks. Mõnikord ei ole kõige parem valik üldse mitte see, mis esimesel pilgul tundus.
8. Kristiina Punga klassist saab kommi ja hea tuju.
9. Ükski õpetaja ei ole tegelikult kuri. On õppejõude, kes tahavad oma teemat väga innukalt edasi anda ja selle pärast ootavad õpilastelt rohkem tööd, aga ka nemad on inimesed ja sisimas väga sõbralikud.
10. Kümnes klass on väga chill. Kui ise enda elu keeruliseks ei tee, siis on täiesti võimalik Treffneri kõrvalt säilitada normaalne sotsiaalne elu ja oma hobidega tegeleda. Kümnes klass on aga üldiselt puhas nautimise asi.

MÜSTEERIUM LÄBI FOTOSILMA

ELO MARIA PAUMAN
&
SAIMI ESTER
KORTELAINEN

Laupäeval, 5. detsembril toimus Hugo Treffneri gümnaasiumi koolimajas meie kooli 132. aastapäeva ball. Üheks öhtuks kogunesid Müsteeriumide Villasse imekaunid daamid tõeliste härrasmeeste käevangus, aga ka sünged allmaategelased, voodoo-meistrid, ennustajadaamid, teletupsud... Öhtu käigus tantsiti orkestri saatel, külastati kohvikut ja nukutuba, mängiti pokkerit, käidi soolapuhujatelt uurimas oma saatuse kohta ning aeti ka niisama juttu. Öhtu lõpus kuulutati välja 133. aastapäeva balli peremees ja perenaine.

Hoiatuseks räägin teile loo, mille Neues From Scotland hiljuti Saltpansist pärit John Fiani kohta avaldas. Fian oli kooliõpetaja, kes soovis võluda neidu, kes talle väga meeldis. Neiu vend õppis Fiani koolis ja õpetaja palus, et poiss tooks talle õe juuksekihara. Poiss rääkis sellest emale, kes taipas, mida Fian kavatseb. Ema septses kavala plaani. Õe juuste asemel anti poisile kaasa lehma karvatutt. Kohe, kui Fian oli oma alatu loitsu lausunud, armus lehm otse teed temasse ning hakkas teda kogu linnarahva näeruks mööda Saltpansi peatänavat taga ajama, ikka siia ja sinna.

Kas kingad hõõruvad? Päkad valutavad tantsimisest? Soovid niisama aja maha võtta? Idamaade meistrid on loonud puhkamiseks ideaalse padjamaa!

Menüüs: elueliksiir, haldjaleib, mitut sorti armujooke, mitmemahlamögin, Merlini pirukas...

Fotonurgamaagia

Maagia on vallutanud katuse! Mis küll pulbitseb selles klaasis?

Salapärased aurud! Kes on see müstiline tegelane? Ta manab ja manab... Milline saatus küll ootab meie armastatud koolimaja? On ta kindlates kätes?

Kuidas džinni ohutult vabastada:
1. Kujuta ette enda ümber hõõguvaid Gladde, Jaypese, Larfori ja Pranxtori märke või joonista need papitükkidele.
2. Hoiä käepärast pisut jääd ning teine purk või pudel ja ole valmis lausuma džinniloitsu.
3. Hõõru purki, lampi või pudelit seitse korda vastupäeva.
4. Hoidu eemale.
5. Ära esita soove, mida oleks tülikas täita.
6. Kogu toimingut saab kiirendada, kui lüüa purk või pudel pika lati või kaikaga lihtsalt puruks.

Kas Ämblikmees on tulnud siia rahulikult oma võrku kuduma või on ka temal varuks salakavalad plaanid?

133. aastapäeva balli peremees Siim Ilves ja perenaine Loona Volke oma särava tulekarikaga võitu nautimas.

Mis on saanud ballikülalistest? Need on vist vaimud, kes siin fokstrotti tantsivad!

AIMAR POOM: „MA TEEN MINGI 50 KÄTEKÕVERDUST.“

IIDA ELISE MURUMETS

Õpetaja Aimar Poom on põline tartumaalane. Sündinud Tartus, lõpetanud TÜs kehakultuuri ning töötanud Lätel kehalise kasvatusõpetajana 12 aastat. Läksin temaga lähemalt tutvuma, et kuulda esimesi muljeid uuest koolist ning uurida uue õpetaja enda kohta.

Koolis tegi Aimar Poom palju sporti. Lemmikturnid olid kehaline kasvatus ja söögivahetund. Poom oli hea õpilane, kuid püsima - nagu spordipoisid ikka. Kergejõustiku trennis käis Aimar 10 aastat ja tuli Tartu linnas ning maakonnas A-klassis kettaheite meistriks.

Vastuseks küsimusele, miks just kehakultuur, vastas õpetaja kelmikalt: „Peaks nüüd ütlema, et armastusest laste ja spordi vastu. Aga tegelikult armastusest spordi vastu.“ Sõber kutsus kehakultuuriteaduskonda ning alguses ei mõelnud noormees üldse, et valitud eriala on seotud õpetaja õppimisega: lihtsalt meeldis mõte, et saab sporditegemist jätkata.

Kehakultuuriteaduskonda sisseastumiseks on kehalised katsed, kes miinimumnormatiive ei ületanud, langes kohe välja. Igal alal (ujumine, kergejõustik, pallimäng, võimlemine, lisaks omal valikul kitsas eriala) oli võimalik saada 10 punkti. 35 punktiga pääses edasi, Aimar Poom sai punkte üle neljakümne: „41 äkki,“ ja oligi Tartu Ülikoolis kindlalt sees.

Jätkuvalt meeldib õpetajale aktiivne olla ja tegeleda järgmiste aladega: kergejõustik, korvpall, jalgpall, triatlon, võrkpall ja rannavolle, viimastel aastatel ka saalihoki. Suvel meeldib talle pe tanki mängida, mis on õpetaja sõnul võrreldes teiste füüsiliste spordialadega mõnusalt vaimne.

HTGS ON HEA OLLA Otsuse tulla HTGsse õpetajaks, sõnastas õpetaja Poom järgmiselt: „Lätel tundsin, et ei arene enam, tahtsin uusi väljakutseid. Ja kes ei tahaks HTGs töötada?“ HTG eelseks oli veel kooli asukoht, nüüd on võimalik sportlikult kooli tulla – jalutades, joostes, rattaga sõites. Õpetaja Poomile meeldib HTG tore kollektiiv, keda ta teab juba aastaid tänu Lähte-HTG saalihokivõistlustele.

Aimar Poomi sõnul on HTG kehalise kasvatusüsteemi täiesti erinev Lähte omast, ka tingimused on erinevad: Lätel näiteks on suusarajad ja maadlusmaja. „Aga ma arvan, et õppekavas on võetud arvesse tingimustest maksimum,“ ütles õpetaja Poom mõistvalt. Samas leidis ta, et vaid ühte kehalise kasvatus tundi nädalas ei tule väga tihti koolides ette. Lätel olid tunnid küll 45 minutit, kuid see-eest kaks korda nädalas. Poomi meelest on 75-minutilised tunnid väga head, aga parem oleks, kui saaks ka HTGs kehalist kasvatusõpetust tunniplaani mahutada kaks korda nädalas. „Võiks rohkem olla aega rääkida ka teoreetilist juttu, sest minu hinnangul on kehaline kasvatus aine, mis tegelikult parandab inimese tervist.“

Kehalise kasvatusõpetaja ei pea tegema oma järgu hoidmiseks katseid iga 5 aasta tagant ja Aimar Poom arvab, et ei peakski, sest hea vorm on enesestmõistetav. „Ma ikka püüan olla õpilastele eeskujuks. Ei kujuta ette, et tulen tundi, suits ees, ja räägin, kui kahjulik see on. Või ütlen „Toituge tervislikult ja hoolitsege tervise eest“, endal õllekõht ees ja istun pingil, käed taskus.“ Poomi sõnul ei ole hea õpetaja ainult see, kes suudab

kõiki asju ette näidata, vaid kes suudab need selgeks rääkida.

AIMARI HOBID

Vabal ajal meeldib õpetajale raamatuid lugeda, arvutiga mängida, telekat vaadata ja sõpradega aega veeta. Poom püüab olla võimalikult palju värskes õhus. Hetkel on tal pooleli Rootsi jalgpallurist Ibrahimovicist kõnelev raamat „Mina, Zlatan“. Lemmikspordilaseks on siiski teine jalgpallur Lionel Messi. Raamatutest eelistab fantaasiakirjandust, lemmikraamatud on „Sõrmuste Isand“ ning lemmikfilm on „Matrix“. Lemmikjalgpalliklubi on juba lapsest saati Manchester United. Arvuti- mängudest mängib meie kehalise kasvatusõpetaja *Age of Empires*, *Heroes 2*, olevat head pingete maandamiseks. Õpetaja Poomil on merisiga Timmu (kui kunagi peaks välismaale minema, siis Timmu on hea nimi).

MISSUGUNE

ÕPETAJA ON POOM?

Aimar Poomile meeldib väga olla õpetaja, kõige parem tema ameti juures on näha õpilasi arenemas. Lähte tööle minnes olid esimesed aastad väga rasked. Eks ikka alguses pandi õpetajat proovile. Üldiselt distsipliiniga muret pole. „Ma ei näitle, olen see kes olen: üldiselt sõbralik ja heatahtlik. Lätel tuli olla rohkem nagu diktaator, kui asjad läksid tagasi joone peale, siis sain olla sõbralikum. Siin ei ole seda küsimust, saan olla sõbralik ja muhe ka, loodan, et ei hakata seda ära kasutama.“ Praegu ei kujuta ta ette, et teeks midagi muud kui õpetaks. Tulevikus lubab ta hakata kirjutama memuaare. Poom hoiatab ka treffneriste, et neil on võimalus raamatusse sattuda!

Neljapäeval, 3. detsembri õhtupoolikul võis kuulda Munga tänaval kõndides hõiskeid – HTGs elati valjuhäälselt kaasa 133. aastapäeva balli peremehe- ja perenaise valimisele ning pingelist võistlust vaatama tulnud rahvahulgal oli raskusi istumispaiga leidmisega. Kohtunikelaua taga istusid seekord õpetaja Aare Ristikivi, endine balli perenaine Sandra Ivanov, kooli vilistlane Raiki Kalda ning balli peakorraldaja Anna-Liisa Aavik. Teemaks oli seekord „Tantsud tähtedega“.

Paaride mõõduvõtmist alustati osalejate tutvustamisega. Esialgu tagasihoidlikuna tunduvatel rebastel oli raske leida põhjust, miks just nemad on parimad. Arvatavasti jääd lootma oma oskustele ning turundusele nii suurt rõhku ei pööranud. Sellest hoolimata suutis mõni paar teistest erineda ning silma paista. Järgnes tantsude esitamine ja seejärel pidi iga paar läbima õhtujuhtide poolt antud ülesande. Selleks võis olla muinasjutu või väikese etteaste mõtlemine, midagi kuulmata, teise inimese jutust aru saamine või mõni muu improvisatsiooniline ning lõbus esitus.

KOOSTÖÖ NING TANTSUOSKUS TÖID REAALIDELE VÕIDU

ÜLLATAV ALGUS

Tantsimist alustas 10.e klass. Nad olid humanitaaridele omaselt leidnud väga loova lahenduse ning ammutasid inspiratsiooni nähtavasti balli teemast, milleks seekord Müsteeriumite Villa. Nimelt ei olnud publikul aimugi, kes klassi meespoolt esindab. Blondi neiu kõrval seisis keegi, kellele oli pähe tõmmatud paberkott. Üllatusena võttis tantsust osa peaaegu kogu klass, kuid nagu oli näha vaid solistil Sandral, kellele oli ka ainsana valge kleit, ülejäänud olid rietatud musta ning jäid pigem tagaplaanile. Tants ise oli küllaltki aeglane ning salapärane. Tantsupartnerid vahetusid Sandral mitu korda ning alles tantsu lõpus selgus, et tema kõrval seisab klassikaaslane Robert, keda miskipärast terve õhtu jookkul Kiuriks hüüti. Ka selle põhjused jäävad teatavaks

müsteeriumiks. Kohtunikud hindasid terve klassi kaasamist kõrgelt, kuid arvasid, et sammud jäid vaid tatsumiseks. Igatahes oli see väärikas algusnumber.

VÕISTLUS JÄTKUS PÕNEVALT Loodusklass paistis silma väga lummava ning kaasa haarava tantsuga, esinejateks Meeri ja Märt. Neil oli ühtne teema ning lugu. Ka kohtunikud kiitsid nende läbimõeldud esitust ja jäid etteastega rahule. Meeri imekaunis kleit kogus samuti mitmeid komplimente.

Kolmandad olid 10.a klassi end ennist tantsulõvideks nimetanud Liisa ja Indrek. Nemad võlusid publikut tehnilise täpsuse ning kiirusega. Etteaste tekitas kananaha ihule ning samuti tundusid nad omavahel väga hästi sobivat. Kohtunike arvates oli kaugel näha,

et tegemist on tantsijatega. Negatiivse poolena toodi välja vaid vähest harjutamist. Sellegipoolest jäi nende väga tugev esitus kõigile meelde.

HÄÄLI PÜÜTI REKVISIITITEGA

Henri ja Ireen, 10.d klassi õpilased, kes juba tutvustamise ajal püüdsid tähelepanu oma enesekindluse ning lõbususega, alustasid numbrit salapärase akordionipala ning raamatulugemisega. Ka nende tants jutustas lugu, seda oli võib-olla keeruline mõista, kuid näha oli, et Henriga juhtus tihti „midagi“ - õnnetused justkui jälitasid teda, üks komistus järgnes teisele. Kokkuvõttes tegid nad kauni esituse, kohtunikel oli vaid noormehest kahju, sest esituse käigus kukkus ta mitmeid kordi. Jääb vaid loota, et see oligi nii plaanitud.

Poisile kott pähe ja tantsima: e-klassi meespoole esindajal oli terve aeg kott peas ja alles lõpus saadi teada, kes ta tegelikult on.

10.B ROKKIS SAJAGA

10.b klassi saatis seekord võistlustulle kaks paari, küllap oli nende võidujanu eriti suur. Alustasid Kärt ja Arnold. Nende esimeseks looks oli laul Muumiorust ja see külvas publikus omajagu elevust. Tants oli küllaltki dramaatiline, ent väga armas. Kohtunikud tähelda-

sid, et Arnold naeratas iga kord, kui eksis, kuid jäid rahule. Väärika punkti panid esitustele Siim ning Loona, samuti 10.b klassist. Nende esinemist oli kaunis vaadata, ka kohtunikud märkisid, et paar nautis seda, mida tegi. Koostöö oli hea, kriitiseeriti vaid neiu juuste kohendamist ning Siimu kor-

ralike kingade puudumist. Ülesandega, milleks oli teha lühike improvisatsiooniline etendus, said nad hiilgavalt hakkama.

VÖITIS LEMMIK

Pärast konkursi toimumist võis kuulda erinevaid teooriaid, kes korraldab balli järgmisel aastal. Pika oota-

mise järel kuulutas huvijuht Uve Saar balliõhtul kell 23.30 välja võitjad, kelleks olid seekord Siim ja Loona 10.b klassist, kes napsasid endale ka publiku lemmiku tiitli. Üle mitme aasta osutusid balli peremeheks ja perenaiseks reaalklassi esindajad. Seega jääb üle vaid oodata järgmise aasta balli. Jõudu ja jaksu!

VÕITA TÄHELEPANU POLEGI KÕIGE SUUREM KUNST, KUI VÕITA SAAB VAID TÄHELEPANU...

ANASTASIA NÕMMIK

Ühel sombusel oktoobrikuu neljapäeval oli koolimajas märgata aeg-ajalt moonwalki tegevust humanitaarist rebast. Miks ja milleks ma seda tegin?

Enne koolimajja sisenemist käis mu peast läbi ligikau-

du sada (ei maksa siin siiski liialdada) küsimust, mis kõlasid umbes nii: miks ma seda teen? Kas ma kukun trepist alla? Kas ma murran kaela? Kuid vaatamata viimase hetke kõhklustele, avasin kooliukse, pöörasin selja ning tammusin kärmelt kapi juurde.

Kohe peale riietumist tabas mind arusaam, et juba esimene eneseületus on kahe trepi kaugusel. Ega siis midagi - piilusin üle öla, ega keegi mu kahtlast tegevust ei vaata, hingasin sügavalt sisse ning võtsin kursi treppidele. Pärast igavikuna näivat teekonda jõudsin elusa ja tervena teisele korrusele, sealt edasi kolmandale ning

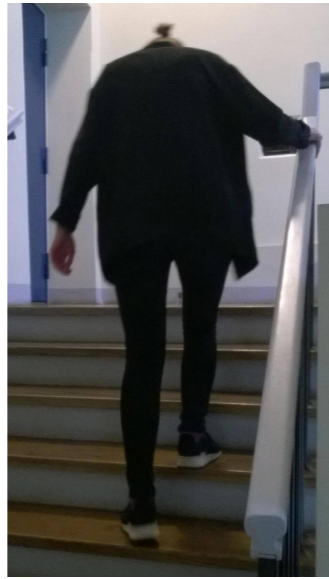
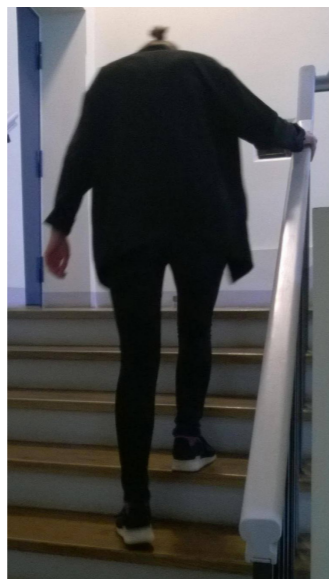
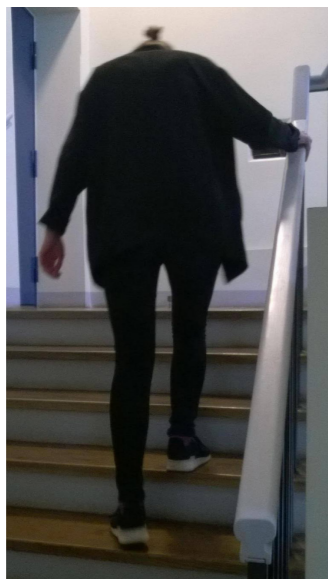
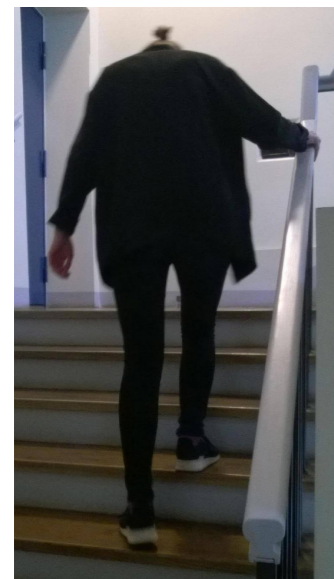
nii ka alla sööklasse. Tegelikult oli mul plaanis sel päeval üldse sööklast kaarega eemale hoida, et mitte tekitada seal veelgi suuremat segadust, aga kuna õpetaja Ülle Seevri oli nii hea ning lasi paar minutit varem tulinist ära, siis panin tagakäigu sisse ja vurasin ruttu söökla suunas.

Ülejäänud osa koolipäevast möödus sekeldusteta. Oli nii mõnigi kursilt kõrvalekalle, kellegi kõõrdpilk ja peaaegu trepil kukkumine, kuid vähemalt ei saanud mu suurim hirm, kaelamurd, teoks.

MIS OLII SELLE KÕIGE MÕTE NING MIS KOGEMUSE MA SAIN?

Esiteks - mingit otsest eesmärki polnudki (ning ei tule ka). Mõnikord on lihtsalt hea olla mõtlematu, võtta eesmärgiks ennastohverdavad eksperiment Miilangule ning pakkuda sõud rahvale. Teiseks on tagurpidi kõndimine tõeline tähelepanumagnet. Need kaks kuud, mis ma oma klassis olen viibinud, pole mu klassikaaslastel mind nii palju kokku kõnetanudki, kui just sel neljapäeval. Niisiis soovitus ka teistele outsider'itele: kõndige tagurpidi!

Ning kõikidele ülejäänutele, kes otsisid sellest loost mingisugust sügavamat sisu või mõtet: kui hästi otsid, siis ehk leiadki.

Ohtlikud käigud: stairway to heaven või teekond kaelalahaseni?

JOHANNA ADOJAAN

PÖFFIHUNDI PÄEVIK

Külm tuul ulub Munga tänava majade vahel, lõgistab uksi ja kummitab korstendes. Tänavakivid sillerdavad jäises vihmas, peade kohal rippuvad jõululühtrid õõtsuvad majesteetlikult. Käes on sügav sügis, novembrikuu keskpaik. PÖFFihundid ringutavad argielu taagast lookas selgu ning tõstavad koonu lähima kino poole. Kätte on jõudnud 19. Pimedate Ööde filmifestival.

Mulle meeldib kinos käia. Saalitäis inimesi, kes kõik kaotavad end 120 minutiks, hingavad ühes rütmis ja elavad filmis. Ma ei pane pahaks klassikaliselt hollywoodilikke, emotsioonikeeltele viuldavaid filme - vastupidi, mul on kodus terve kollektioon etteaimatava sisuga romantilisi komöödiaid - kuid vahelduseks kulub ära külm sahmakas reaalsust ja tõelist kinokunsti. Nõnda kandideerin PÖFFi vabatahtlikuks ning oma suureks rõõmuks osutusin üheks neljakümne seitsmest vabatahtlikust, kes 117 hulgast välja valiti. Jagan kogemusi.

PÖFFIHUNDID

Enne festivali algust toimus kaks kokkusaamist, kus festivali Tartu nina Agnes Nurme seletas meile põhjalikult süsteemi - kava, programme, passe, piletipiiksumasinaid, kassas müümist - ning, mis peamine, täitis südame ülevoolava ootusärevusega. 13. novembril algas trall. Igaüks sai endale "kodukino", rolli ning valis graafikust viis-kuus vahetust. Filmi ajal oli kohal neli vabatahtlikku: infotöötaja, kassapidaja ja kaks piletikontrollijat, lisaks

veel kohalikud kinotöötajad, kes meid aitasid. Üks vahetus kestis tavaliselt kolm filmi ehk ligikaudul kella poole viiesti poole üheksani. Mina otsustasin olla Elektri teatris piletikontrollija. Õhtud möödusid piiksumise, "aitäh!"-ide ning "head filmielamust!" soovide toonil hoogsalt. Vabatahtlikuks olemise üks SUURIMAD plusse on priipääse absoluutselt kõiki-

Vabatahtliku põhivarustus: kava, särk, kaelapael ja kruus (piletipiik-sutaja jääb kinoseinte vahele).

dele filmidele, seda oivalist võimalust kasutasin rõõmuga lausa 18 korda.

FESTIVALIST JA FILMIDEST Esmakordselt on PÖFF A-klassi festival, see tähendab üks maailma parimaist, konkureerides muuhulgas Berliini ja CANNESI filmifestivalidega. Festivalil linastus kokku mitusada filmi, millest 150 linastus ka Tartus. Filmid olid jaotatud erinevatesse programmidesse, näiteks: Tridensi Debiütfilmiprogramm, kus näidatakse värske režissööride esimesi ideelende, Postimehe Põhivõistlusprogramm, kus on need peamised-PEAMISED teosed, Vitamiiniprogramm, kus on heatujufilmid jne. Festivali teebki ägedaks just see, et paljud filmidest

on kas maailma või Euroopa esilinastused, see tähendab, et me oleme kellegi esimene publik - milline au! Päritolumaade seast leiab filme nii Türgist, Kreekast, Usbekistanist, Costa Ricalt, Mongooliast, Austraaliast kui ka näiteks Palestiinast, Iirimaaalt, Alžeerias või Islandilt. Olgugi et ringitasin kavas 32 nime, jõudsin vaid natuke rohkematele kui pooltele

datud) filmidele ning uinusin õnnis naeratus suul - näed, jälle sai koos Islandi lambakasvatajatest vana-meestega lumetormis uida-ta (vihje filmile "Jäärad"), dementsete vanainimestega tantsu vihuda (vihje filmile "Võti. Maja. Peegel"), kolme jaapanlannast õega ploomi-veini teha (vihje filmile "Meie väike öde"), inimhangeldajate võikasse ja karmi ärisse

pillu heita (vihje filmile "Paradiisi süit"), tiibetlastest budistidega Lhases r ä n n a t a (vihje filmile "Hingerajad") või saladuslikul p õ h j u s e l metroošahti rööbastel ä r k a n u d Sami mälu taastamisele kaasa elada (vihje filmile "Boy 7"). Milline õhtu!

SABA SORGUS, NINA NORGUS ARGIELLU TAGASI Kuna PÖFFi filmid pole mitte mingid tavalised filmid (ma tean, kui reklaamilikult see kõlab, palun andestust ja mõistvat suhtumist!), siis need poevad kuidagi eriti hinge, jäävad mõtetesse marineeruma. Nõnda tundub hoobilt ka oma igapäevaelu justkui linateos, mõtted kui subtiitrid, klappidest tulev muusika kui soundtrack.

Õnnetuseks sai festival 29. novembril läbi. Tõstsin kinokruusiks kujunenud termos-tassi kotist välja, riputasin kaelakaardi varna ning ohkasin rahulolevalt - järgmisel aastal jälle!

Pärast kino koju kõndides mõtisklesin elatud (loe: vaa-

ПОЕХАЛИ В МОСКВУ!

AUTOR: ELISE METSANURK

Sel sügisel esindas Eestit, Tartut ja HTG-d Moskva harrastusteatri festivalil teatritrupp Lend 3.0. Esineti Oliver Issaku lavastusega „Ma pole kunagi tahtnud surra lahingus”. Koju toodi eripremia Vene teatriliidu poolt ning hulganisti kogemust.

Rongis olid siniste istmetega kupeed, kena vagunisaatja pakkus teed, restoranivagunist sai juustu ja heeringat ja üleüldse oli kõik ülivägapõnev. Vähe-malt esimesed 12 tundi. Vinguda pole midagi, sõit oli lõbus ja nii mugav, kui üks üheksateisttunnine sõit üldse olla saab, ent Moskva Leningradski vaksalis pereroonile astudes oli asi reibastest ja punapõsksetest kultuurihuvilistest ikka päris kaugel. Meid oli tervitama tulnud Rahvusvahelise Amatöörteatri Assotsiat-

siooni Venemaa keskuse peasekretär Alla Zorina, kes pakkus pastilaad ja käitus nii esimesel päeval kui edaspidi nagu hea haldjas. Loppis ja näost paistes kulturnikutel oli õige pisut piinlik...

MOSKVA PISARAID EI...

Õhtul tutvusime Moskva maailmaga. Maailmaga, sest Moskvat on natuke veider linnaks nimetada. Lühidalt öeldes on Moskva lihtsalt niivõrd hoomamatu, et paneelmajade, arhitektuuriimede ja metsaoliste parkide vaheldumine tekitab tunde, et tegu on mingi lõputu labürintmaailmaga, kuhu võib hetkega igaveseks ära kaduda. Ime siis ka, et Moskva pisaraid ei usu, ta tõenäoliselt lihtsalt ei märka neid.

PALJU ÕNNE KÕIGILE, KEL TÄNA TÄHTPÄEV
Massiivses paneelmaja-de rägastikus toimus ka

kauaoodatud festival. Teatriks muundatud paneelmajas saalisid asjalike nägudega noored teatrihuvilised, meistrimehed ja tähtsad ninad. Meie isiklikel monoloogidel põhinev sõjateemaline lavastus võeti hästi vastu, ometi tekitas see ka vastuolulisi tundeid. Meie jaoks oli pisut kummaline kogemus rääkida vaatajatele oma mõtetest, leidmata kordagi silmkontakti: kõik lugesid ju subtiitreid. Lõpp hea, kõik hea, kui tagasisideruumis tehti verbaalne pai ja sooviti lõpuks nii meile kui iseendale õnne ja rõõmu seitsmekümned võiduaastapäeva puhul...
Наша победа!

...HING ON SUUR JA LAI,
SAATAN TIHTI KÜLAS
KÄIB...

Eks see piiritagune hingamisrütm on Euroopa poole küünitava põhjamaalase jaoks ikka pisut kummas-tav. Ühest küljest elab seal

tohtu vaimsus: umbkeelsetena teatris käies saime ilmselt kõik väga suure elamuse osaliseks. Teisest küljest vaatavad punasel väljakul vastu üleelusuured ekraanid piltidega punaarmeed ja hotellis tullakse siiralt küsima, et kuidas me suhtume venelastesse, kes ju teatavasti vabastasid meid fašismi mädaneva kapa alt. Nii ei teagi alati, mida mõelda või kuidas olla.

АЙТÄН!

Olgu selle võidupühaga kuidas on, lõpuks on tegu täiesti erilise kultuuriruumi, maailmaga, mille avastamisvõimaluse eest jääb üle ainult kõigis võimalikes suundades (eriti aga Toomas Lõhmuste, meie juhi ja abimehe suunas) tänulik olla. Pastilaa maitse läheb ehk meelest, aga usun, et emotsioon ja ere mälestus kogetust ei tuhmu veel nii-pea.

Esimesena saabus Kristjan - kõhn ja lühike, pruunis ülikonnas, faasanisulg kaabul, neljakümnendates mees, kes jõi topsist kohvi. Ta paigutas end kolmandasse ritta roheline-sinikirjule pehmele istmele. Kahe minuti möödudes jõudsid kolmikud oma vanaisaga. Viimane oli alles 44-aastane lesk. Kolmikud hoidsid üksteisel käest kinni, liikudes ringis. Pere istus kõige tagumisse ritta, kus oli viis kohta kõrvuti.

Järgmisena sadas bussi sisse ahastus. Kristjani suu ja silmad vajusid aeglaselt lahti, justkui sulanuks nad kuuma päikese käes. Vaatas, silmad pooleldi kinni, tühjusesse. Kolmikud pistisid lihtsalt kisa ja vanaisa alustas kätega vehkimist. Tervel tagumisel pingil olid silmad suured kui tõllarattad. Ahastus istus viiendasse pinki akna poolsele pehmele toolile. Vajus plekiks karedal istmekattel. Vahepeal tiksus täis teine täistund pärast koitu. Alles siis jõudis bussi äng. Vingus vaikselt sisse ja keeras Kristjani keele kahekorra sõlme, pigistas higised kämblad rusikasse ning puhkus silmadesse hõõguvat söetolmu. Pinises kiirelt viimasesse ritta ja muutis kolmikute kisa hambakriginaks. Nagu iminapp kleepus ta hetkeks vanaisa rindu ja pani selle pakitsema. Kolmikud koondusid kokku. Äng irvitas ning seadis end ahastuse kõrvale sisse, muutudes istme karedasse kattesse sisse hõõrutud nätsuks.

PILT TUNNETEST: BUSSISÕIT

Ei läinud mööda minutitki, kui juba juubeldus bussi uksest sisse volgerdas. Nähes Kristjani väärdunud keelt, hõisatas juubeldus, visates samal hetkel pea kuklasse. Hõõrus käe vastu teist ning viskas tekkinud soojuse lõbusalt mehe suhu. Kristjan hakkas tähistava sportlase kombel häälitsema, keel endiselt sõlmituna suust väljas. Juubeldus pühkis kohvijooja hingepeegleist tolmu, mille asemele pistis kaks hambatikku - no et silmi pärani hoida. Märganud noore vanaisa pakitsevat rinda, sööstis ta noolena otse kannataja südamesse ning küllvas sinna serpentiine. Need süttisid põlema ja sedasi saigi vanaisa rind leegitsema. Poisid olid oma hambad juba pulbriks purustanud, seega korjas juubeldus valge kondipuru kokku ja saatis selle Mustale Mandrile. Hambutud hakkasid osati

peeruhaisuna. Vanad olijad sajavatsid, mis jaksasid, aga juubeldus oli nende suunas kurt. Kõige viimasena, alles kesk-päevapäikesega jõudis bussi iha. Ta vilksas uksest sisse, pilgutask kelmikalt kaht kolmandikku oma silmadest, lõi sabaga uhkelt õhku ning hüppas näljaselt Karla kraesse kinni. Mees hakkas meeletliku tungiga oma särki lahti nõõpima, ent esimesest pluusisilmast ta kaugemale ei jõudnud. Ta sõrmed läksid verele. Iha nillis alguses kaugelt, pärast sammuläheduselt tagareamehi. Tõmbas vanaisal keeleotsaga üle huulte ning süttitas lisaks rinnale ka need põlema. Kätega hakkas ta oma juukseid kiskuma, sest tung oli niivõrd suur. Lapselapsed nakatas silkaja hellusega, mis kostus nende kõrvu kui kunagise lapsehoidja sosin. Naida oli väga

silmi pööritama ja ilastama. Ahvatlevalt hingeldades taarus iha viienda rea istmele kui kuivanud vereplekk. Viimaks lendas bussi tuvi. Milline tunnete karneval talle vastu vaatas. Kas inimesed üldse ei õpi? Tundnud on nad iha ja tundnud on ahastust, samuti ängi ning joovastust. Kuid endiselt langevad inimesed nende küüsi. Emotsionaalne evolutsioon on nende liigil olematu, ent seda kõike kogevad nad ikka ja ikka uuesti, oskamata filtreerida vajalikku, mõtles tuvi ning istus esimesse ritta nii, et tuuleklaasist välja nägi. Milline vabadus, milline avastus laius ta ees. Ta lasi mandunut nautida fiestat, ise end uuenas tundes. Kibestunud inimesed hakkavad ikka ajapikku tuliste võrtside vastu huvi tundma. Leebunud aga teavad, mis kõrvetab keelt ja südant ning lasevad end

hirmust, osati jälle-hambutuse-tundmise-rõõmust pehmeid märgi igemeid kokku laksutama. Joovastus sõandas istuda ängi ja ahastuse vahele, imbus istmesse

siivutu neiu, kes pestes jättis vannitoa ukse alati piisavalt praokile, et kolmikute uudishimulikud pilgud sealt läbi mahuksid. Sosin äratas nad lõualaksutamise kõrvalt

arukusel kanda. Arukus osata tules näha ohtu ja märgata soojuses naudingut. Soojus ning aimdus on tuuleks hingepurjedele, tuli ning robustsus põletavad.

SÜNDMUSTEROHKE NÄDAL SPORDISAALIS

ESMASPÄEVAL toimus klassidevaheline saalihoki välkturniir, kus osales 14 võistkonda. Turniiri võitis 11.a klass, kes kogu võistluse peale löi küll vaid ühe värava, ent endale ei lasknud lüüa ainsatki! Kaks mängu, sealhulgas finaalmängu 12.c vastu, võitsid nad karistusvisetega.

TEISIPÄEVAL oli sopsuviskevõistlus ning korvpalliturniir, kus osales 10 esindust. „Sopsu“ võitis noormeestest 12.b esindaja Erik Haldna, kes tabas kuni 9m joone pealt. Tüdrukutest võitis Mirjam Iher samuti 12.b-st, tabades kuni 7m jooneni. Põneva korvpalliturniiri võitsid 10.e õpilased nii, et finaaliveastase 11.a vastu võitsid neid oma poolaja tulemusena 19:0, aga poisid kaotasid 0:15, seega lõpptulemus 19-15 10.e klassile.

Suured tänud spordinädalast osavõtjatele, toetajatele, kaasaelajatele, kohtunikele, fotograafidele ja kõikidele teistele!

Kehalise kasvatuse õpetajad

KOLMAPÄEVAL toimus õpetajate-õpilaste-vaheline saalihokivõistlus. Lõpptulemus jäi 12-10 õpetajate kasuks (mängud vastavalt 2:7; 5:3; 5:0). Õpetajaid esindasid: A. Saarva, T. Niitvägi-Hellamaa, T. Jürgenstein, H. Kikkatalu, S. Oks, U. Saar, A. Poom, O. Ojaveer, P. Parisoo

NELJAPÄEVASEL võrkpalliturniiril, kus platsil kolm meest ja kolm naist, osales kokku 15 võistkonda, sealhulgas õpetajad. Võitjaks krooniti 11.c klass! Samal õhtul toimusid ka Tartu koolide karikavõistlused kergejõustikus Tartu Ülikooli spordihallis. Meie koolil läks väga edukalt, neljast grupist võitsime kolm (tüdrukud nii

A-klass kui juuniorid) ning noormehed A-klassis, vaid noormehed-juuniorid jäid napilt teiseks.

REEDEL-LAUPÄEVAL toimus 34. vilistlasturniir korvpallis. Kokku osales 12 esindust, kelle hulgast tuli võitjaks 2012 aasta lend. Samuti toimus reedel-laupäeval vabariigi firmade ja asutuste vaheline võistlus „Kuld pall“, kus meie kooli esindus oli väljas saalihokis. Pärast äärmiselt pingelist finaali „vana sõbra“ Lähte ÜG vastu, kus poolaja kaotasime 0:2, suutsime seisuga 4:3 võita esikoha!

TEKST JA PILDID: AIMAR POOM

VANESSA SOOVITAB:

Šokolaad: Fazeri šokolaad tervete metspäpklitega
Film: „Spioon“
Etendus: „La Dolce Vita“

LAURA JÖGAR

Fazeri šokolaad tervete metspäpklitega on mõnus, parajalt magus šokolaad. Suured krõbedad päpklid ja maitsev piimašokolaad sobivad omavahel suurepäraselt. Seda süües oled kui õnnelik linnuke, kes on oma lemmikuutäie, päpkli, leidnud. Annab rohkesti energiat ja mis parim - sisaldab vähemalt 30% kakaod.

TUULI BUSSIJAMAST SOOVITAB:

Šokolaad: Kalevi valge šokolaad õhitud riisi ja mustikatega
Film: „Napola“
Etendus: „Carmen“

Fazeri šokolaad tervete metspäpklitega on mõnus, parajalt magus šokolaad. Suured krõbedad päpklid ja maitsev piimašokolaad sobivad omavahel suurepäraselt. Seda süües oled kui õnnelik linnuke, kes on oma lemmikuutäie, päpkli, leidnud. Annab rohkesti energiat ja mis parim - sisaldab vähemalt 30% kakaod.

EFEKTSED JA MAITSVAD IIRISEÕUNAD

- 6 õuna
- 450 g pruuni suhkrut
- 150 ml vett
- 50 g võid
- 2 tl valge veini äädikat
- 1 tl vahtrasiirupit

Torka igasse õuna puupulk ja tõsta pulakdega õunad hetkeks eemale. Järgmiseks pane pliidi peale pott pruuni suhkrut ja veega ning sega õrnalt, kuni suhkur lahustub. Lisa või, valge veini äädikas ja vahtrasiirup. Tõsta kuumust ning lase segul 10 minutit paksemaks keeda. Iiris muutub nii paksuks, et külmas vees see tardub. Pulkadest kinni hoides kasta õunad iirise sisse ning aseta nad küpsetuspaberiga kaetud taldrikule jahtuma.

EDU LAHENDAMISEL!

	Epsilon sama vana isik	VASTUS See Tähendab	Vene kolm	Naisenimi	Ussipeaga naine Kaaliium	Õeldu Nälja- mängude tegelane	Automaja inglise- keelne lühend	Ida ingl.k	Ussitäh	Riik Euroopas
Kolma- päevane ajaleht										
Naisenimi					Presidendi kihlatu Susisev täht				Ring Riik Euroopas	
Kontroll- töö		Pöide valla küla __fm					Sloveenia domeen			
Aed ... aeda			Korea lauljanna sidesõna		Ingelse prepositio Riik Euroopas		Trans- Euro Motorway tumima			
Kaunistus, Ehe								Eesti internet Kodukala maja		
Usulahk				Ingelse sipelgas tuhatoos			Übad Valukarje			Päikese- jumal
Prantsuse artikkel		Keemiline element	Uraan Eesti õpilasesind uste liit	Gramm Eesti linn	Laeva kohal hoidja idiot					
Teine võimalus									Aasta Eesti ansambel	
Njuuton										Anno Domini
Prantuse mööök				Embryoid body		Papagoi Tema				
	Tähe- teadlane	Londi- kandja õhuke					Radiaan Naatrium			
... Ice Bucket Challenge			Puuvili talvel tehtud linn							Eesti laulja
Metsloom				jaatav släng		Valukarjed Munaroog				
Ustav				O. W. Masingu täht	Eesti orel Los Angeles		Muusika kanal kõrgsoo esindaja			
Alkohol. jook				Hinges olema nässu				Ing. k eessõna 501.		
Hapnik	Okei	Multika printsess				Ühel vene autol kunstiteos				
Ingelse "ei"		Kont			Itaalia pankur valged kapuutsid					
Okei		Tekk						Kilingi- Nõmme Rand Eestis		
Omega	Ingelse sipelgas Kriips			Kesk__- maja					North	
Naisenimi				Klass			Piirkond			

AUTOR: ROBERT VARIK